

Sygn. akt VI Ka 368/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2015 roku

sprawy **K. S.** ur. (...) w B.

s. J., H. z domu S.

oskarżonego z art. 267 § 3 i 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 18 maja 2015 r. sygn. akt II K 84/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. S.,

II. zasądza od oskarżycielki prywatnej S. T. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza jej opłatę w wysokości 60 złotych.

Sygn. akt VI Ka 368/15

UZASADNIENIE

K. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 5 marca 2014 r. w G., w celu uzyskania informacji, nie mając do tego uprawnień, zarejestrował przy użyciu telefonu komórkowego czynność przeszukania w mieszkaniu S. T. na ul. (...), a następnie nagranie to ujawnił R. B.,

tj. o czyn z art. 267 § 3 i 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 18 maja 2015r. w sprawie II K 84/15:

1. **uniewinnił oskarżonego K. S. od popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 267 § 3 i 4 k.k.**

2. na podstawie art. 632 ust. 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył w całości Skarb Państwa.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się oskarżycielka posiłkowa S. T.. W osobiście sporządzonej apelacji nie sprecyzowała ona zarzutów stawianych zaskarżonemu rozstrzygnięciu. Z treści wywiedzionego środka odwoławczego wynika, że zarzuca ona zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się w przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem nie zrealizował znamion zarzucanego mu przestępstwa.

Zdaniem skarżącej uchybienie to było wynikiem błędnej oceny materiału dowodowego – w szczególności poprzez danie wiary zeznaniom świadka R. B. oraz wyjaśnieniom oskarżonego K. S..

Skarżąca nie sprecyzowała swojego żądania. Z treści apelacji wywnioskować można, że domaga się ona uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżycielki posiłkowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie sąd rejonowy zauważył, że oskarżony K. S. był osobą przybraną przez funkcjonariuszy policji do przeprowadzanej w mieszkaniu oskarżycielki posiłkowej S. T. przeszukania i jest to okoliczność bezsporna (kserokopia protokołu przeszukania k. 34-38). Słusznie zatem konstatuje, iż nie sposób jest uznać, że bezprawnie uzyskał on dostęp do informacji związanych z przebiegiem czynności przeszukania. Tym samym poprzez ujawnienie R. B. części nagrania zarejestrowanego swoim telefonem komórkowym nie wyczerpał on ustawowych znamion zarzucanego mu przestępstwa.

Oskarżonemu bowiem postawiono zarzut popełnienia czynu z art. 267§3 i 4 k.k. polegającego na tym, że nie posiadając do tego uprawnień przy użyciu telefonu komórkowego zarejestrował czynność przeszukania w mieszkaniu S. T., a następnie ujawnił to nagranie R. B.. Przepis art. 267§3 k.k. penalizuje zaś sytuacje, w których sprawca posługuje się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym albo innym urządzeniem lub oprogramowaniem i w ten sposób uzyskuje dostęp do informacji, do której nie jest uprawniony. Art.267§4 k.k. przewiduje karalność ujawnienia tak uzyskanej informacji. Skoro jak wyżej już wskazano K. S. informacje związane z przebiegiem czynności przeszukania w mieszkaniu S. T. uzyskał jako osoba przybrana w sposób uprawniony to nie może on być podmiotem zarzucanego mu przestępstwa.

W tej sytuacji podnoszone przez skarżącą w apelacji okoliczności co do tego jaki fragment przeszukania został przez oskarżonego nagrany, jaki fragment tego nagrania został okazany R. B. i rozbieżności co do tej kwestii wynikające z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka R. B. nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wyżej już wskazano bowiem, że sąd rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion zarzucanego mu przestępstwa.

Apelacja wywiedziona przez oskarżycielkę posiłkową nie zawiera jakichkolwiek zarzutów, ani nie wskazuje jakichkolwiek okoliczności, które pozwoliłyby na dokonanie innych ustaleń aniżeli te, które poczynił sąd rejonowy. Zawarta zaś w apelacji argumentacja wynika zdaniem sądu odwoławczego z faktu niezrozumienia przez jej autorkę problemu ustawowych znamion zarzucanego czynu – w tym wypadku z art. 267§3 i 4 k.k.

W tej sytuacji zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

W związku z tym, że w niniejszej sprawie środek odwoławczy został wywiedziony wyłącznie przez oskarżycielkę posiłkową w oparciu o przepis art. 636§1 k.p.k. obciążono ją kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze. W oparciu zaś o art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono jej opłatę w kwocie 60 zł.